

Universitätsbibliothek Paderborn

Domus Æternitatis

Reserata, Et Ad Ingrediendum Quotidie Memoræ cogitationibus,
Intellectûs considerationibus, ac voluntatis affectibus Aperta ; Serviet
quoque pro Concionibus; uti & pro Exhortationibus, in Agoniae Domini
Sodalitatibus

continens Impedimenta Et Adjumenta Æternæ beatitudinis

Dirckinck, Johann

Coloniae Agrippinae, 1713

4. Impedimentum IV. Ligna incendii infernalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50716](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50716)

possedit te, & fecit & creavit te? Deum
 qui te genuit dereliquisti & oblitus es Do-
 mini Creatoris tui: Deut. c. 32. O Juste
 Judex criminum, an non tantum tui
 contemptum, nequitiam & perfidiam
 meritò suppliciiis sempiternis vindicas?
 Ita sanè: nam usq; quo peccatores Domine,
 gloriabuntur? Psal. 63. Et insultabunt
 tibi? Deus meus, pone illos ut rotam, & si-
 cut stipulam ante faciem venti. Psal. 82.
 Deleantur de Libro viventium, & cum ju-
 stis non scribantur. Psal. 68.

CONSIDERATIO IV.

Impedimentum IV. Salutis,

Ligna incendii infernalis.

*Nutrimenta ejus [Topheth] ignis & lig-
 na multa: flatus Domini sicut torrens
 sulphuris, succendens eam.*

Isaiæ c. 30.

10. Octobris.

UT nutrimenta Thopheth, seu ge-
 hennæ, ignem & ligna subtraha-
 mus; hoc est, ut Damnatorum incendio
 æterno, à flatu divino succenso, mate-
 riam,

44 *Domus aternitatis. Consideratio*
riam, sive peccata tollamus; præter mo-
tiva consideratione præcedenti addi-
cta; hîc nonnulla addemus, quibus in-
spectis, peccata lethalia, licet brevi tem-
poris morâ, patrata, justè pœnâ æternâ
mulctari perspiciemus. 1. Est defectus
satisfactionis. 2. Mors spiritualis æter-
næ. 3. Pondus & gravitas peccati.
4. Macula & turpitude ejusdem. 5. Afflic-
tus perpetuus peccantis. Erit quæ con-
sideratio hæc frænum, ne in peccata mor-
tiferâ labamur, quæ tanquam ligna
dentia, in orco nos crucient & à
Domini ac vindictæ spiritu, succende-
tur, & sine fine in ardore conserventur.

II. Considera igitur primum fun-
damentum pœnæ æternæ; quod est,
defectus satisfactionis. Tanta enim, ta-
que gravis est offensa & injuria in qua
bet gravi delicto; ut peccator suis vi-
bus, nunquam Deo queat satisfacere
igitur semper manet, semper quæ puni-
dum est. S. Thomas. 1.2. q. 87. a. 3.
discurrit: Omne peccatum meretur
niri, donec sufficiens pro eo exhibetur
satisfactio: vel donec peccator repen-
ditur.

ordinem, quem peccando violavit, convertendo se per Charitatem ad Deum, à quo se per peccatum avertit. Atqui Peccator; nullo unquam tempore, ex se, potest exhibere sufficientem satisfactionem; nec potest instaurare ordinem, quem violavit. Ergo meretur puniri pœnâ sempiternâ, O quis non horreat peccare?

III. Altera radix pœnæ æternæ peccatorum, est *mors spiritualis animæ*: peccator enim scelus committendo, mortem sibi infert spirituales; dum tollit Charitatem, quæ est vitæ spiritualis principium; eâque sublatâ, mera opera mortua, nihilque de condigno promerentia, exercet: deest namque vitæ radix gratia & charitas: teste Ezechiele Propheta: *Anima quæ peccaverit, ipsa morietur. c. 18.* Atqui peccator propriis viribus, non potest sibi vitam animæ reddere; ergo manet perpetuò mortuus in inferno, ac proinde perpetuum, promeretur supplicium. O tremenda mors! ô fors luctuosa!

Affectus

O Miserae & lamentabiles Orci
stimæ! quàm me vestri miseret! quàm
quàm compatior vobis! compatior vobis
stræ dementiæ, quàm contraxistis debita
quæ nunquam valetis reluere! Compatior
tior obligationi vestræ; quàm Deo debe-
centum talenta, nec obolum unquam
potestis solvere! Compatior vestræ in-
niæ, quàm animam propriam vitâ spiritua-
li spoliastis; quàm in æternum neque
reddere! Compatior cæcitati vestræ
quàm vos læsæ Majestatis divinæ reos
stituitis, nec potestis unquam recon-
liari, & cum illa in gratiam redire
quàm doleo, quòd nequeam vobis
currere! O si vel sanguine meo, pro-
bis, possem justitiæ divinæ facere
Cum verò id nequeam, quid
Cum nequeam in vobis divinam pro-
care misericordiam; laudabo justiti-
Justitia tua (Deus) justitia in aeternum
Psal. 118. 142.

II. *Octobris.*

I. **T**ertia radix aternitatis pœna
est grande omnis peccati:

comparatur, cum talento plumbi Zachar.
 c. 5. 7. ob gravitatem culpæ ac pœnæ,
 quæ peccatores ita deprimat & oppri-
 mit; ut sese erigere & ab ea eximere ne-
 queant. Assimilatur quoque lapidi mo-
 lari, quem Angelus magno impetu &
 fragore dejecit in mare dicens: *Hoc im-*
petu mittetur Babylon, civitas illa magna,
ac scelestâ] & ultra jam non invenietur.
 Apoc. c. 18. 21. mittetur in abyssum in-
 ferni, unde nunquam emerget. Hoc
 onus sensit David, quando suspirabat:
Iniquitates meæ, sicut onus grave, gravatæ
sunt super me. Plal. 37. 5. *Onus grave &*
gravans ad ostendendam, molestissimam
 culpæ & pœnæ gravitatem. Sic & Pro-
 phetæ scelera populorum, sæpe onus
 nuncupant: *Isaias c. 13. vocat Onus Ba-*
bylonis. c. 14. Onus Philisthim. c. 15.
Onus Moab. c. 17. Onus Damasci. c. 19.
Onus Egypti.

II. Hoc autem onus iniquitatis, tan-
 tæ est gravitatis; ut Deus justus illud non
 sustineat; sed velut lapidem molarem in
 profundum abyssi demergat: non susti-
 net Cælum; sed Luciferum & spiritus

48 *Domus aternitatis. Consideratio*
rebelles præcipitat in Tartarum. Non
sustinet aër; sed in illud detonat, fulm
nat, ac tempestates immittit: non sustinet
ignis; sed in illud, vim omnem & ac
moniam exlerit. Non sustinet aqua;
velut Jonam, absorbet: non sustinet
lulus; sed os suum aperit, & vivos degl
tit. Solus sustinet Infernus, ubi, velut
pis, in centro quiescit; estque omnia
Damnatis onus, grave, & gravans, &
pra modum aggravatum; ita ut illi
nullo unquam tempore, ab humeris
suis excutere valeant: unde sicut illi
cum culpa perpetuò manet, ita & p
na æternum perseverat. O pondus
gravius!

III. *Quarta pœnæ sempiternæ ratio*
est *peccati cujusvis lethalis macula ac*
bes; Maculata es, in iniquitate tua
ram me. Jerem. c. 2. 22. Hæc autem
cula animam denigrat supra carbones
maximè eam deturpat, redditque omnia
bus draconibus, bufonibus, colubris
monstris magis horrendam ac fœditat
inò ipsis Diabolis haud absimilaff.
Tam verò macula hæc maligna est adiv

que inhærens ; ut nullius hominis lacry-
 mis , nullis pœnis voluntariis , nullis
 quantumvis multiplicatis orationibus,
 jejuniis & eleemosynis elui aut aboleri
 valeat : sed ad hoc necessarium fuerit,
 Filium Dei carnem assumere , tantaque
 subire tormenta ; ut per eum condigna
 justitiæ divinæ satisfactio exhiberetur.
 Cùm igitur nullus damnatorum , macu-
 lam suam abluere valeat , illa in perpe-
 tuum manet, eumque Deo turpem, invi-
 sum & abominabilem reddit: quid igitur
 mirum , si supplicia quoque durent in
 æternam?

Colloquium.

O Anima mea! bene apprehende hoc
 pondus, quod instar plumbi, lapi-
 disque molaris, gravat, opprimit, demer-
 git in profundum abyssi ; nunquam sis
 tam stolidam ; ut illud humeris tuis impo-
 nas ; quia in inferno , illud excutere non
 poteris in æternum. Cave quoque ne
 tam horrendam peccati maculam tibi
 affrices, quam tuis viribus, absque ope
 divinæ gratiæ , in æternum non poteris

50 *Domus aternitatis. Consideratio*
abstergere. Macera carnem ciliciis; ext
nua jejuniis; cæde te usque ad sang
nem flagellis, idque non centenis ann
non centenis annorum millibus; sed
numeris sæculorum millionibus; nu
quam tamen, vel pro unico lethali crim
ne, Deo satisfacere poteris. Ac proin
in inferno, jure meritò æternùm ard
quia semper inhæret peccati labes.
Domine! In hac vita; *Amplius lacrima*
ab iniquitate mea; ne ibi maculâ infigi
perpetuâ & pœnâ crucier sempiternâ

12. *Octobris.*

I. **Q**uinta pœnæ perennis in Infe
radix est *affectus perversus* pe
toris, semper perseverans; adeo que
plicio perpetuo dignus: licet enim a
peccaticitò transeat; voluntas tamen
affectus peccantis semper manet: v
enim, si fieri posset, in suavitate, & o
ctatione, quam peccando percipit,
per permanere: ideoque perversa
voluntas rectè pœnâ castigatur æte
Præclarè S. Gregorius: *Peccator*
sine fine vivere; ut posset sine fine pecc

districtus autem iudex corda pensat & af-
fectus, non facta: ad magnam ergo justi-
tiam iudicantis pertinet; ut nunquam ca-
reant supplicio, qui in hac vita, nunquam
voluerunt carere peccato: & nullus detur
iniquo terminus ultionis: qui quamdiu
vixit, habere noluit terminum criminis.

L. 4. Dial. c. 44.

II. S. Gregorio ad stipulatur, S. Ber-
nardus, asserens Peccatorem, justè plecti
pœnâ æternâ; ob inflexibilis & obstinata
voluntatis malum. Quia peccatum quod
breve fuit tempore, vel opere, longum esse
constat in pertinaci voluntate; ita ut si
nunquam moreretur, nunquam velle pec-
care desineret; imò semper vivere vellet,
ut semper peccare posset. Epist. 152. Co-
gita igitur & expende, quanta sit hæc
malitia; velle obstinatè persistere in pec-
candi voluntate: est enim velle omnem
vitam quantumvis longam, in offensa
atque inimicitia Dei, traducere: est velle
legitimi, supremique Regis ac Domini
sui leges, perpetuò pessundare & con-
culcare: est velle bonum infinitum vilè
rei creatæ, perpetuò postponere: est velle

C 3

CON-

52 *Domus aternitatis. Consideratio*
contra Creatorem ac Redemptorem
suum, perpetuò rebellare. Et quid, ob
cro, pœnæ, talem voluntatem mer
eensebimus?

III. Hæc autem maligna & præp
stera voluntas, quæ est in peccatore
vente, permanet in moriente, perseve
in ingrediente carcerem avernalem,
tòque durat totâ æternitate: est en
obstinatus in malo, plenus Dei odio,
bie ac desperatione concitatus. U
verò quis Rex subditum, in actuali
bellione perseverantem, in gratiam
cipit? Quis Dux militem transfugam
desertorem, in vexillo deserendo pe
nacem, à suspendii pœna absolvit? Q
Pater Filium, ob crimina enormia,
reditate privatum, & in malitia pe
stentem, juri ad hæreditatem restit
Par est ratio damnatorum; semper
rebellione, in desertione, in cr
num dilectione & approbatione
severantium: quis igitur, eos
stissimè pœnis æternis addici, m
verit?

Colloquium.

Vides igitur peccator ; divinam justitiam , nullam Damnatis irrogare injuriam ; eorum peccata tormentis sempiternis puniendo. Vides peccata esse ligna illa , quæ in foco stygio materiam incendio perpetuo suggerant. Visne hæc incendia extinguere ? has flammæ sopire ? Subtrahe ligna foco , si vis extinguere flammæ. Hoc est , seriâ pœnitentine , dele peccata , desere pravam pertinacemque peccandi consuetudinem ; vita occasiones , pravosque sodales : & ut verbo dicam : *Tanquam à conspectu serpentis fuge peccatum ; nam si accesseris mordebit te : dentes leonini , sunt dentes ipsius , interficientes animas hominum. Quasi romphaa bis acuta , hominis iniquitas , plaga illius non est sanitas. Eccli. c. 21. 2.* Non est sanitas , quia non est remedium , nec pharmacum mortui , nec emplastrum vulneri ; nec ligni illius cinis , nec incendii finis , nec ullus terminus damnatæ æternitatis , quia nullus est terminus obstinatæ in malo voluntatis.

C O N S I D E R A T I O V.

Impedimentum V. Salutis,

Pericula aternitatis.

Qui amat periculum, peribit in illo.
Eccli. c. 3. 27.

13. Octobris.

I. **C**onsidera totum mundum iam
meris scaterere salutis periculis
enim, ut Deo revelante, conspexit S. Au-
gustinus, plenus laqueis: unde clamabit
O Domine quis effugiet? Effugiet hu-
ilis, cautus, ac timens Deum: qui vere
non pavet, non cavet, qui non cavet,
queis capitur, & periculis, impedi-
mentisque salutis irretitur. *Qui enim amat
periculum, peribit in illo.* l. c. Qui amat
periculum peccati lethalis, peccat
lethaliter, ut docet D. Thomas, Sanctus
Tom. 3. L. 2. disp. 45. n. 6. cum aliis Theo-
logis. Rationem dat S. Augustinus
16. de Civ. c. 19. *Qui non precaverit per-
iculum, quod precavere potest, potius venturum
Deum, quam speret in eo: quia Se nemo
se, periculis offerre tam crebro potest:*

Quoniam